

OSLO FOR ALLE

Nummer 1 2020

NFU i Oslo ønsker dere alle en god jul!

*Les også om:
Boligbehovsplanen Oslo-budsjettet BPA*

Kjære medlem

Foto: Ane Borrud

Året vi nå legger bak oss har vært merkelig. Vi har fått mange meldinger om medlemmer som har slitt med smittevern, stengte dagtilbud og så videre og så videre. Heldigvis har vi også fått meldinger fra de som har følt seg bra ivaretatt.

Vi som har sittet i styret i NFU Oslo skulle gjerne sett at vi kunne ha gjort mer, hjulpet flere, men vi har prøvd å drive interessepolitisk arbeid overfor myndigheter så langt det har latt seg gjøre. I noen enkeltsaker har vi også stilt opp for de av våre medlemmer som har hatt problemer med å nå fram overfor bydel og andre.

En viktig del av NFU sitt arbeid er å arrangere og tilby sosiale aktiviteter for

medlemmer og deres familier. Vi har klart «Hest er best», svømming på Røa bad, men på grunn av korona måtte vi avlyse natursti på Sognsvann, tur til Hovedøya og ikke minst: sommerleiren vi for første gang i historien skulle arrangere sammen med NFU Akershus. Nå foran jul hadde vi håpet å gjenta suksessen fra i fjor med julebord og sølvguttene på Sagene samfunnshus, 80 stykker deltok i fjor.

Dessverre måtte også det avlyses. Idet bladet vårt går i trykken hører jeg assisterende helsedirektør - han de fleste av oss har latt oss imponere av og glede oss over- Espen Rostrup Nakstad - si at om et halvt år regner han med dette covid-marerittet er over. Derfor: Forbered dere på sommerleir, turer, julebord, ridning, svømming;

forbered dere på et år hvor mange NFUere igjen kan være sammen. Så håper jeg flest mulig av dere vil stille opp og jobbe for NFU og våre medlemmers interesser. Mennesker med utviklingshemming er ikke likestilt i praksis verken her hjemme eller ute. Det er mye som gjenstår. Vi trenger flere medlemmer, vi trenger dere alle; alle gode krefter må dra sammen hvis vi skal få et likestilt samfunn.

Med dette ønsker jeg alle god jul og vel møtt til felles innsats i 2021.

På vegne av styret

Gerd Liv Valla

Koronasituasjonen og våre medlemmer

Av: Gerd Liv Valla

Tidligere pleide en å spørre; «hvor var du da Brå brakk staven», de av oss som har noen år på baken husker det. Etter 12. mars 2020 kan spørsmålet bli; «hvor var du da Erna Solberg stengte ned landet»?

Det var en dramatisk situasjon i mars, det ble iverksatt strenge tiltak i håp om å stoppe og slå ned dette farlige og svært smittsomme viruset som kom til oss i Norge, slik det etterhvert viste seg å hemsøke alle land. Verdens helseorganisasjon (WHO) slo alarm; en pandemi rammet verden.

Dette var dramatisk for alle, ikke minst for våre medlemmer:

- Dagtilbud i form av skole, dagsenter, barnehager ble stengt uten at alle fikk et tilbud til erstatning.
- I bofellesskapene ble mange av smittevern hensyn nektet å få besøk av sine og de ble nektet å gå ut/besøke venner, pårørende og familie.
- Ansatte som måtte gå i karantene eller som ikke kunne komme til bofellesskap, eller etablerte BPA-opplegg (kommunale eller private) ble ofte ikke erstattet av andre.
- Mange pårørende følte at situasjonen var så vanskelig at de tok sine «barn» hjem til seg eller slik vi opplevde i BPA-ordninger; pårørende måtte tre inn i stedet for assistenter.

I NFU Oslo fikk vi på et tidlig tidspunkt god kontakt med helsebyrådd Robert Steen. Vi hadde mange og lange telefonsamtaler. De viktigste dialogene gikk rundt:

- Smittevern: Vi understreket at vi var opptatt av smittevern, men det stred mot menneskerettighetene at mennesker som eier eller leier sine egne hjem skal nektes å ta imot besøk eller besøke sine nærmeste uten at det foreligger en konkret smittesituasjon.

I NFU Oslo fikk vi på et tidlig tidspunkt god kontakt med helsebyrådd Robert Steen. Foto: Sturlason

Dette var ikke akseptabelt. Løsningen må være å få til en dialog med pårørende og den som mottar tjenester, en kan ikke diktere. Her var byråden og undertegnede helt enige. Dialog er løsningen, ikke diktat.

- Bortfall av dagtilbud. Helsedirektoratet var tidlig ute med å anbefale at der tilbud for sårbare grupper faller bort, må en lage en individuell plan for hvordan erstatte det. Dette tok byråden med seg videre og lovet å følge opp.
- Økonomisk kompensasjon for pårørende som trer inn i omsorgsrolle til erstatning for assistenter eller andre tjenesteytere. Mange søkte bydelene, men fikk avslag. Dette var en vanskelig sak. Pårørendealliansen gjorde et viktig arbeid her, men det er uklart hva en oppnådde.

I sum: Jeg opplevde at noen av våre ble godt fulgt opp, men altfor mange slet tungt. Kontakten til en byrådd som hadde

fått ekstreme utfordringer i fanget, var god, absolutt, men mye forble uløst.

Personlig tror jeg styringsstrukturen med mange bydeler - og under der igjen bofellesskap med sine ledere - gjør at styringssignaler ikke kommer godt nok fram. Oslo by er kompleks, bydelene har en stor grad av selvstyre og ikke minst; økonomien setter begrensninger og holder igjen på ting en etter lovgivning og veiledere fra helsemyndighetene burde få.

Jeg oppfordrer alle våre medlemmer: Ta kontakt med din bydel dersom du nå i den andre bølge av pandemien får problemer med dagtilbud eller andre tjenester. Meld gjerne også inn til oss, husk at du som medlem har krav på juridisk bistand.

Alle trenger en leilighet med plass til selv å kunne leve et liv med venner, kjærester og familie- og de fleste vil trenge personale inne i leiligheten. Foto: NFU

Et godt hjem

Av: Gerd Liv Valla

Oslo kommune har laget en boligbehovsplan for «vanskeligstilte grupper». NFU Oslo fikk denne på såkalt «høring», det betyr at vi kan få sagt hva vi synes var bra og mindre bra i planen før kommunen vedtar den.

Jeg tar med noen av de punktene vi meldte inn som sentrale:

Vår gruppe er overfladisk behandlet.

De spesielle behov våre har, er kun omtalt i bisetninger. I tillegg virker kartleggingen av behovene uklar og vilkårlig. I noen bydeler er behov beskrevet i detalj, i andre meldes det om null behov for boliger - selv om vi i NFU Oslo vet at behov er meldt inn. Dette må gjøres bedre.

En god kommunal plan for egne hjem for vanskeligstilte grupper må både sikre tilstrekkelig antall boliger, boliger med en kvalitet som ivaretar behovene til den enkelte og til en pris/ husleie en kan betale uten å måtte søke sosialhjelp/hjelp fra foreldre/ pårørende.

I NFU Oslo er vi bekymret for gjengs leie - prinsippet og kommunale husleier som noen ganger tar halve inntekten til en

utviklingshemmet. Hvordan skal en kunne kjøpe klær, dra på ferie, gå på kino, kafé, ha et sunt og balansert kosthold, invitere gode venner i selskap for åtte- ti-tusen kroner i måneden å rutte med?

Politikerne sier utviklingshemmede skal være likestilte; hvem av politikerne våre kunne levd for åtte tusen i måneden? Brødet koster det samme enten du er uføretrygdet med 18.000 utbetalt eller toppolitiker med 80.000 mellom hendene i måneden.

I NFU Oslo mener vi at nå må noen skjære gjennom: Innfør Wien- modellen for husleie i kommunale boliger. Den innebærer at ingen skal betale mer enn 1/3 av inntekten sin i kommunal husleie. Har du 18.000 utbetalt i uføretrygd i måneden skal du betale 6.000 i husleie.

Variert beboersammensetning.

I planen sies det mye bra om dette: «Byrådet vil kjøpe små og mellomstore bygårder, legge til rette for en variert beboersammensetning og spre kommunale boliger over hele byen».

Her roper vi et varsko: Dette må ikke bety at en plasserer ulike sårbare grupper

sammen. Vi har allerede for mange eksempler på at mennesker med utviklingshemming og mennesker med alvorlig rus og psykiatriproblematikk plasseres i samme gård/ blokk.

Vi ber innstendig om at slike tiltak snarest avvikles og at det ikke lages nye. Slike bygg vil både være institusjonslignende boliger en hevder å ville bort fra - og innebære en uheldig sammensetning av mennesker med svært ulike livsutfordringer.

Vi ser også med bekymring på at en i enkelte bydeler har laget store bofellesskap med opptil 22 leiligheter under samme tak. Dette er å gå tilbake til institusjonenes tid, det bryter med Husbankens retningslinjer om maks 8 (6?) leiligheter i samme bygg og det bryter med prinsippene i FN-konvensjonen for funksjonshemmedes rettigheter (CRPD). Oslo kommune må ta høyde for at vår gruppe er variert og mangfoldig. Felles for alle er behovet for et stabilt og godt hjem, boliger må derfor ha livsløpsstandard og være universelt utformet. Mange har behov for tekniske hjelpemiddel som rullestoler og andre plasskrevende ting.

Alle trenger en leilighet med plass til selv å kunne leve et liv med venner, kjærester og familie- og de fleste vil trenge personale inne i leiligheten. Personer med utviklingshemming har ulike behov og preferanser i forhold til bolig. Noen ønsker å bo i bofellesskap, noen ønsker å bo i leilighet/ bolig knyttet til foreldre/ pårørendes bosted, noen ønsker å bo i egen leilighet / bolig alene. FN-konvensjonen (CRPD) som Norge har ratifisert understreker da også at alle har rett til å bestemme hvor og med hvem en vil bo.

NFU Oslo ber om at Oslo kommune tar hensyn til dette i all framtidig boligplanlegging for mennesker med funksjonsnedsettelse.

NFU Oslo oppfordrer alle våre medlemmer som har behov for/vil få behov for en kommunal bolig å melde dette inn til sin bydel.

Bedre samhandling rundt psykisk helse

Av: *Gerd Liv Valla*

På siste møte i Samhandlingsutvalget mellom Helse Sør- Øst, Oslo kommune og Oslo- sykehusene (Oslo universitetssykehus, Lovisenberg, Diakonhjemmet, Ahus) ble det vedtatt å sette i gang et prosjekt for å bedre samhandlingen mellom spesialisthelsetjenesten og bydelene når det gjelder utviklingshemmede barn og ungdom med psykiske vansker.

Fire bydeler; Bjerke, Grünerløkka, Søndre Nordstrand og Sagene skal være med i dette. Hensikten er å utvikle og prøve ut en modell for å bedre oppfølgingen av barn og unge med langvarig og sammensatt behov for helsehjelp. Overgangen mellom barn og voksen (10-18 år) er ofte en utfordrende fase. Spesielt fokus skal derfor rettes mot denne aldersgruppen samt deres omsorgspersoner.

Gerd Liv Valla er Oslo kommunes brukerrepresentant i Samhandlingsutvalget.

Aktiviteter i NFU Oslo

Av: Berit Ovesen

Riding

NFU Oslo har en avtale med Alna Ridesenter. Den første søndagen i måneden møtes glade hestejenter og -gutter til hestekos og riding. Vi rir i Alnaparken ved Loelva. Siden vi rir ute, har vi kunnet gjennomføre planlagte timer med smittevernstiltak. Gleden med hest i skogen sommer og vinter er stor.

Foto: Privat

Foto: Privat

Svømming, lek og velvære

NFU Oslo har en avtale med Røa bad. I februar, september, oktober og desember 2020 har vi leid hele badeanlegget etter stengetid på en lørdag. I Røa bad

er det en velvære-avdeling, inkludert varmt basseng og boblebad, et 25 meters svømmebasseng, flere ulike badstuer, vannsklie, barnebasseng og vaskemaskin. Dette er et tilbud til våre medlemmer med familier som har vært

svært populært. Glade voksne, barn, søsken, foreldre og assistenter har lekt, svømt og opplevd ro.

Oslo-budsjettet

Av: Gerd Liv Valla

3. november hadde NFU Oslo en deputasjon til Helse- og sosialkomiteen, og jeg valgte å konsentrere meg om det nye opplegget for gjengs leie byrådet nå legger opp til.

Jeg ba om at Helse- og sosialutvalget foretar en klargjøring av hele husleiesaken. Den er meget komplisert, og det er nesten umulig å forstå hva husleien for den enkelte vil bli. Det opereres med ulike støtteordninger. Hvem klarer å skaffe seg oversikt?

Hvem hjelper sårbare grupper til å finne fram i dette systemet og få de ordninger en har krav på?

Byrådet inviterte til brukermedvirkning på dette kompliserte feltet i 2019. Det er beklagelig at denne ble kortslettet. Det har ikke vært møte siden begynnelsen av mars og brukerorganisasjonene har ikke blitt kontaktet om utformingen av det nye systemet.

- Helse- og sosialkomiteen bes sjekke ut om byrådets opplegg sikrer at ingen taper kjøpekraft slik det står i budsjettet. Vil dette bli en realitet?
- Lages det her et opplegg som «straffer»

de som velger å bo i frittstående bolig? Det er svært viktig at husleiene for våre som ønsker og har mulighet til å bo i bofellesskap er til å leve med, men en må også tenke på de som leier kommunal bolig utenfor bofellesskap.

- Oslo kommune burde skjære gjennom og gjøre slik Wien i Østerrike praktiserer: I Wien-modellen skal ingen som leier en kommunal bolig betale mer enn 1/3 av netto inntekt. Det ville gi en person med utviklingshemming som er født ufør cirka 6.000 kroner i husleie. Det ville gi muligheter for å leve et liv uten å måtte søke om sosialhjelp, få økonomisk støtte fra foreldre - eller forsake ferie, fritid og alt det som vi andre tar som en selvfølge.

Undermedisinert, overmedisinert eller feilmedisinert?

Av: Idunn Bøyum

Hverken undermedisinering og overmedisinering er bra. Det viser seg at mennesker med utviklingshemming som oftest får for mye medisin. Dette kommer frem i en studie fra Oslo kommune, der 40 personer med utviklingshemming deltok.

Anne Gerd Granås, professor og farmasøyt ved Universitetet i Oslo, ledet arbeidet med studien. I gjennomsnitt tok deltakerne 12 ulike medisiner. For det meste var dette «legemidler mot smerter, epilepsi, angst og søvnplager». Slike medisiner påvirker sentralnervesystemet. Kombinasjonen av dem kan gi uønskede bivirkninger, som tretthet, svimmelhet og forstoppelse. I studien fikk deltakerne gjennomgått medisinene sine og en tredjedel av dem fikk endret medisinbruken sin. Dette ble gjort i samarbeid med fastleger og vernepleiere. Noen fikk redusert antall medisiner. Det viste seg at noen også fikk for lite medisiner, som for eksempel smertestillende.

Oddbjørn Hove er psykologspesialist i Helse Fonna (Vestlandet) og har jobbet lenge med samme problematikk. Han har vært med på å undersøke legemiddelbruk hos 600 personer. Her kommer det frem at mennesker med utviklingshemming ofte får mye medisiner for psykiske lidelser og i mindre grad får medisiner for fysiske lidelser. Studien viser også at det frem at spesielt eldre i denne gruppen ser ut til å være undermedisinert. For eksempel får de lite legemidler mot hjertekarsykdommer om man sammenligner med hva man kunne forvente at folk over 50 år får.

Dette er to interessante studier som viser at oppfølging av medisinbruk må gjennomgås systematisk og gjerne i samarbeid med ulike fagpersoner. Her kan det passe å minne om at fastleger har et særskilt ansvar for å følge opp mennesker med utviklingshemming. De skal ha et tilbud om en årlig utredning av medisinene de står på, for å unngå både undermedisinering, overmedisinering og feilmedisinering.

I en rapport fra Helsedirektoratet viser det seg at det i 2018 bare var 13 % som fikk en årlig konsultasjon av fastlegen.

Dette kan man si fordi fastlegen bruker en egen takstkode ved en årlig, fullstendig undersøkelse for mennesker med utviklingshemming som får psykofarmaka. Her må vi ta forbehold om at noen leger setter andre takster enn denne, for eksempel takst for vanlig konsultasjon.

Presentasjon av studien til bl.a Granås og Hove kan du lese på NAKU sine sider: <https://tinyurl.com/yxe3rgcg> Her finner du også informasjon om hvor selve studiene er publisert.

Helsedirektoratet, Rapport: <https://tinyurl.com/y42yewv4>

I en rapport fra Helsedirektoratet slås det fast at:

«Fastlegen skal tilby konsultasjon eller sykebesøk til personer på sin liste som har behov for helsehjelp, men som selv ikke søker hjelp. Personer med utviklingshemming har ofte flere andre sykdommer og har behov for tett oppfølging av helsetjenesten».

Foto: Ane Borrud

Presentasjon i råd og utvalg

Se hjemmesiden for oversikt over medlemmer fra NFU Oslo/ Safo i bydelenes råd for mennesker med nedsatt funksjonsevne.

Gerd Liv Valla

- Det sentrale Rådet i Oslo for personer med nedsatt funksjonsevne

- Samarbeidsutvalget (SU) mellom HSØ - Oslo kommune - Oslo sykehusene
- Aker helsearena. Brukerrådet
- Brukerrådet ved PUA (psykiatri utviklingshemmede autister), OUS/ Dikemark
- Styringsgruppe prosjekt: «Flere utviklingshemmede i arbeid i Oslo

kommune»

- Arbeidsgruppe i NFU ad psykiatritilbud utviklingshemmede

Berit Ovesen

- Vararepresentant - Det sentrale Rådet i Oslo for personer med nedsatt funksjonsevne

Oslo satser på å få flere i tilrettelagt arbeid

Av: Marte Buaas, Prosjektleder, Helseetaten. Folkehelse- og omsorgsavdelingen

Oslo kommune har en stor satsing på å få flere personer med utviklingshemming og liknende bistandsbehov i arbeid.

Satsingen inneholder flere tiltak blant annet: øremerkede midler til bydelene for å få flere i målgruppen i arbeid, nye rutiner for å bedre overgangen fra videregående skole til arbeid/ dagaktivitet, større mulighet for å skifte arbeid eller dagaktivitet gjennom livet, bedre digital informasjon om dag- og arbeidstilbud i Oslo og en ansatt som skal skaffe stillinger i Oslo kommune samt rekruttere personer i målgruppen til stillingene.

Kontakt marte.buaas@hel.oslo.kommune.no for mer informasjon eller marianne.kreutz@hel.oslo.kommune.no hvis du er i målgruppen og trenger bistand til å finne jobb i ordinært arbeidsliv.

Foto: NFU

Fra kommunale tjenester til brukerstyrt personlig assistanse

Av: Truls Thirud

Camilla er en livsglad dame på 32 år. Vanligvis våkner hun med et smil og gleder seg til en ny dag sammen med sine assistenter. Hun bor i en bydel i Oslo. Da hun fylte 18 år flyttet hun inn i en omsorgsbolig og fikk omsorgstjenester fra kommunen. Hun har både kognitive og fysiske funksjonsnedsettelse, og trenger hjelp med alle daglige gjøremål. Jeg som skriver dette er faren hennes, og jeg er også hennes verge.

Opp gjennom årene har vi opplevd svært varierende kvalitet på tjenestene hun mottok i boligen. Hun har hatt altfor mange assistenter til at de blir godt kjent med henne - og til at hun blir trygg på assistentene sine. Stadig utskifting av ledere i boligen, og til dels fraværende faglig lederskap har heller ikke bidratt til at Camilla har fått trygghet og sammenheng i hverdagen sin. I lange perioder var det dessuten vanskelig å få til godt samarbeid med gode krefter utenfor boligen for å sikre god og samkjørt praksis i tjenestene Camilla mottok.

Vi foreldre har lenge vært inne på tanken at kanskje Brukerstyrt Personlig Assistanse (BPA) ville være en bedre ordning for Camilla. På grunn av hennes kognitive

utfordringer ville i så fall jeg som verge måtte være arbeidsleder for assistentene. Det ville i så fall være en ulønnet jobb i tillegg til vanlig fulltids jobb. Det er klart at en slik belastning virket litt avskrekkende. Og hvor mange - eller hvor få - assistenter trenger Camilla i en slik ordning, egentlig?

Etter først å ha vurdert ulike leverandører med konsesjon i Oslo, søkte vi sommeren 2019 endelig om BPA for Camilla. Vi fikk raskt positivt svar fra en samarbeidsvillig bydel, og fra nyttår var ordningen på plass. Før jul fikk vi ansatt seks assistenter. Fire unge kvinnelige studenter og to voksne damer. Rekrutteringen ble styrt av meg som verge, godt hjulpet av vår BPA-leverandør.

Nå har Camilla hatt BPA i over ni måneder. Hun leier fremdeles samme leilighet i den samlokaliserte boligen. De tre andre beboerne mottar kommunale tjenester. Samarbeidet med boligen går veldig greit.

Det er ikke så lett å spørre Camilla om hva hun synes om sine nye assistenter. Hun mangler talespråk, og har store kognitive utfordringer. Dette betyr at vi som kjenner henne - foreldrene - må tolke hennes måte å være på. Da kan vi se om BPA har fungert bra for henne. Og det har det. Camilla er blitt trygg på sine assistenter. Hun bor i et trygt og godt hjem. Hennes assistenter kjenner henne godt, og forstår hennes måte å kommunisere på. De vet hva hun liker og ikke liker. Vi ser også at hun selvskader mindre. Og vi ser at hun noen ganger heller vil være sammen med

assistentene sine enn å være sammen med oss foreldre. Det synes vi er en flott utvikling.

Så hva har dette kostet? Kvalitet kommer ikke av seg selv, og jeg må innrømme at det var krevende å få i gang ordningen. Camilla trenger hjelp med alle daglige gjøremål. Hun har ulike hjelpemidler som f.eks. rullestol, bryterstyrt musikk og takheis. Camilla kan ikke fortelle assistentene hvordan hjelpemidlene skal brukes. Det må jeg beskrive, og så vise under opplæringen. Det tok tre uker å få ordningen opp å gå - med minst tre dager opplæring for hver assistent.

Det har klart kostet en del innsats fra oss foreldre å få BPA-ordningen på plass, og det krever en del innsats å være

arbeidsleder. Men det er helt fantastisk å kunne kommunisere direkte med assistentene, enten det skjer elektronisk eller ansikt til ansikt. Vi ser at det vi ønsker å oppnå av forbedringer i Camillas liv blir forstått og fulgt opp umiddelbart. Og assistentene kommer også med gode ideer, så klart.

BPA er en fantastisk fin ordning, også for mennesker med behov for mye hjelp i hverdagen.

Hva er BPA?

Av: Berit Ovesen

Brukerstyrt eller borgerstyrt personlig assistanse (BPA) er en annen måte å organisere personlig assistanse på. De som har rettighet til BPA er personer med nedsatt funksjonsevne og stort behov for bistand i dagliglivet, både i og utenfor hjemmet.

Målet med BPA er at mennesker får et aktivt og mest mulig uavhengig liv selv om de har en funksjonsnedsettelse.

Du bestemmer selv hvem som skal assistere deg, når du trenger assistanse og hva du trenger assistanse til
Brukerstyrt personlig assistanse betyr

at du er arbeidsleder og har ansvar for å organisere assistentens arbeid ut fra dine behov. Kommunen gir et vedtak på hvor mange timer assistanse den enkelte får. Så kan du styre hva assistentene skal gjøre og til hvilke tider assistanse skal gis.

Arbeidslederrollen gir brukere/borgeren innflytelse over egen livssituasjon. Ofte vil du selv ivareta arbeidslederrollen, men det er ikke et krav at brukeren/borgeren skal ivareta brukerstyringen uten støtte. Også personer som er avhengig av støtte for å ivareta arbeidslederrollen kan få brukerstyrt personlig assistanse, bare ordningen er tilstrekkelig brukerstyrt.

BPA er en rettighet for mange

Fra 1. januar 2015 har mange av våre medlemmer rett til å få BPA. Dette står i

Pasient- og brukerrettighetsloven § 2-1 bokstav d. Kommunen har plikt til å tilby ordningen etter helse- og omsorgstjenesteloven § 3-8.

Rettigheten gjelder personer som har et langvarig (over 2 år) behov for personlig assistanse og avlastning for barn i minst 32 timer per uke. Rettigheten gjelder også hvis behovet er over 25 timer per uke (men mindre enn 32 timer per uke) hvis det ikke medfører vesentlig økt kostnad for kommunen.

Den som ønsker BPA, kan søke sin bydel om dette. Les mer om BPA i Oslo her: <https://www.oslo.kommune.no/helse-og-omsorg/nedsatt-funksjonsevne/brukerstyrt-personlig-assistanse-bpa/#gref>

Sommerleir i Trysil juli 2021

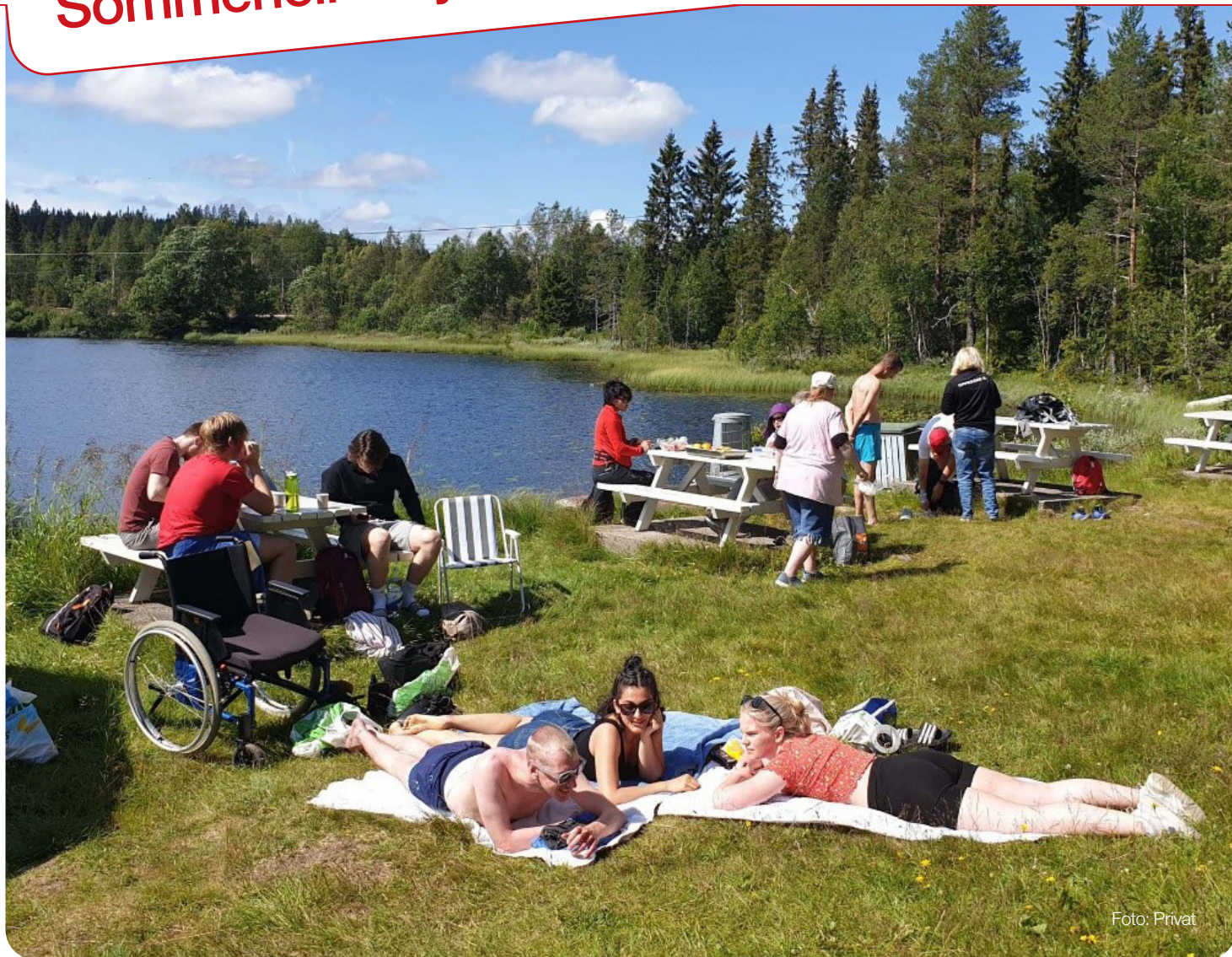

Foto: Privat

NFU Akershus har i flere år gjennomført en sommerleir i Trysil, nå har de og NFU Oslo blitt enige om å samarbeide om å videreføre denne tradisjonen. Dessverre var det ikke mulig å gjennomføre en trygg sommerleir i år, men vi håper at alt ligger til rette for en fantastisk uke på sommerleir i juli 2021.

Sommerleiren er et møtested med aktiviteter og sosiale sammenkomster. En herlig uke i juli hvor man knytter nye kontakter og vennskapsbånd mens man samtidig fyller på med naturopplevelser, bowling og svømming/bading. Det er vanligvis satt opp faste aktivitetsgrupper som vanligvis er maling, friluftsliv, drama, musikk, lesegruppe/litteratur. Sommerleiren har blitt en tradisjon for

mange av våre medlemmer, og vi håper at også nye deltakere har lyst til å bli med. Dette passer for alle aldersgrupper og vi håper spesielt småbarnsfamilier vil være med på turen denne gangen. Det vil komme mer opplysninger om påmelding og detaljer senere, men dersom det er noen som har spørsmål om sommerleiren og hva det innebærer så ta kontakt med NFU Oslo på oslofylkeslag@nfunorge.org